

לסביות והומואים

115 המדריך

לקראת

פוט. תמיד יש משהו לאהוב

כוס זה לא פויה. עבודה של שירי אינור

אלון רום, שכוס אינו כוס התה שלו, יצא לגמרי רטובה מפגישה עם יערה חוצן מ'בית נשים פמיניסטי' אחרי שיחת היכרות עם הלא נודע. ראיון בטעם ברתולין

ביום שני הקרוב יערוך בבר "אשמורת" ערב אמנות קאנטית, או בעברית צחה "אמנות כוס", המארגן על ידי בית נשים פמיניסטי, עמותה המנסה להעלות לתודעת הנשים את עצם דיכויין באמצעות הרצאות, סדנאות וקורסים. על פי התורה הפמיניסטית, הנשים אינן סובלות מבכעיות אישיות אלא מבכעיות קולקטיביות בעלות מימד פוליטי, שאמורות לבוא על פתרון באמצעות הכוח הנובע מסולידריות נשית. הכוס הוא סמל בולט לדיכוי, וערב אמנות הכוס הוא רק דרך נוספת שבה מגייס הארגון את האמנות לתנועה לשחרור הכוס. "לנשים אין איך לקרוא לכוס שלהן", אומרת יערה חוצן, מנהלת בית נשים פמיניסטי. "ואגינה זה רפואי, כוס זה רחוב, פיפי זה ילדותי. אחת המרואיינות בחוברת הראיונות קראה לכוס שלה 'כנרת', גם בגלל הצורה וגם בגלל שהיא רטובה".

לא לפי הדיווחים האחרונים
מהקו האדום. ואמנות כוס, מאיפה זה צץ?
"הערב כולו הוא בעצם מחווה ל'Cunt Art' משנות השבעים, כשהוקם ה'Women House', וג'ודי שיקנו ואמניות נוספות הסתגרו בבית על מנת ליצור אמנות סובבת כוס. היה שם תקריב של אשה מוציאה טמפון, לדוגמה. זה היה מאוד פרובוקטיבי בזמנו".
והיום, כוס זה פחות פרובוקטיבי?

הראשי הוא בן הוגג שלי, ומקום העבודה שלו בסרט הוא מקום העבודה שהיה שלו. הבית של בני ציפר הוא הבית האמיתי של בני ציפר, והסצינה שלו כתובה מראש, כי רציתי לאתגר את התרמית הציבורית שלו".

מהי הביקורת הכי טובה שקיבלת על הסרט?

"נראה שהמבקר של המגזין הניו יורקי 'Village Voice' נהנה מהתכונות שקהל מיינסטרימי סובל מהן, ומצא את הסרט מיוחד וחדשני. מגזין ספרדי כתב שהסרט הזה הוא דוגמה לאימה שנוצרת מנפילת הפורמט הדיגיטלי לידיים הלא נכונות. אני מקבל על הסרט ביקורות טובות או ביקורות שמתעבות אותו. שום דבר באמצע. נראה כאילו מי שלא נהנה מהמחקר הווירואלי לא יבין מה רוצים מהחיים שלו".

הרבה אנשים שיצאו מהסרט תהו, כמוני, מתי אפשר יהיה להשיג את הסרט בדי.וי.די.

"יש בסרט עשרות הפרות של זכויות יוצרים, אם זה במוזיקה, בווידיאו, בטריידמארקים, ואף על פי שהוא הציג בהמוני פסטיבלים וקיבל המון הצעות להפצה, עדיין יש בעיות להפיץ אותו מסחרית. אני מקווה שבסוף הקיץ הוא ייצא בארצות הברית ואז יגיע גם לישראל. הכי מצחיק שאנשים מאשימים אותי בתוכן שיווקי, כשרואים על המסך נניח את הלוגו של Google, כאילו גוגל שילמו משהו בשביל להשתתף בהוצאות".

על מה אתה עובד כיום?

"אני מסיים עריכה של סרט חדש שאורכו 110 דקות בשם 'Saturn Returns', שרובו מצולם בברלין. זה סרט שמתחיל כהומאז' לסרטי אנדרגראונד ניו יורקיים מהסיקסטיז ומשם עובר לסגנון יותר פואטי-פאתטי. הסרט מספר על בחורה ישראלית צעירה שמגיעה לברלין ומצטרפת אל קבוצה בוהמיינית בינלאומית בברלין, בהבטחה לסגנון חדש של חיים".

"יפאן יפאן" (ישראל 2007), 65 דק', סינמטק, שישי 20:24, ש"ח (למניין הסינמטק הכניסה חינם)

אל דאגה, יש עוד הרבה דגים בים. אמרי קון, מתוך הסרט (בעיגול: ליאור שמריו)

אני יפנית בתל אביב

ליאור שמריו, במאי ישראלי מוכשר וצעיר, גר בברלין וחולם על יפן בסרט המקסים "יפאן יפאן" שמוצג החודש בסינמטק // יוסי בראומן

מה קורה בכל שלב של הסרט, והסרט הוא ניסיון להבין את דמותו של אמרי, יותר מאשר לבנות עלילה שהיא מרוחקת מהמציאות ברמה כלשהי".
מאיפה באה ההשראה לסיפור?
"מהאוטוביוגרפיה שלי, באופן חלקי. כשהייתי בן 20 עובתי את הצבא ורציתי לנסוע לטוקיו. התחלתי לראות סרטים יפניים, ללמוד יפנית בשגרירות, ללבוש חולצות מנגה, לשחק את המשחק הזה, אבל אף פעם לא הצלחתי לחסוך כסף לטוקיו ונתקעתי איפשהו בחיים. הסרט נעשה מהכאב הזה".

מדוע בחרת בסגנון הנסיוני/מיוחד/מזרח שמאפיין את הסרט?

"צילמתי אותו בלי תסריט, אך ידעתי מראש את קווי המתאר שלו, במטרה להרכיב אותו כסרט דוקומנטרי. את הפרטים הקטנים נתתי למציאות להרכיב. כל השחקנים הם אנשים שאני מכיר ועבדו בהתנדבות - חלקם חברים שלי, חלקם אמנים וחלקם אנשי מקצוע כמו השחקנית עירית גדרון. הצי הסרט כתוב ורצי מאלתר, וזה מתוך ניסיון להרכיב מעגל חברתי שמנסה להיות אותנטי או לייצג מציאות חברתית כלשהי בלי לכפות רעיון כתוב שימלא את הכלי הריק ששחקנים מביאים איתם לסט. למשל השחקן

הסרט "יפאן יפאן" מספר את סיפורו של אמרי ואמרי קון) בן ה-19 שעוזב את הצבא, עובר לתל אביב וחולם לנסוע לטוקיו. בין שיעורי יפנית לעבודה כחנות פיצ'פאקס הוא פוגש טיפוסים מוזרים ומעניינים, וביניהם שותפה חולת נפש (של מאירי בהופעה קינקית), הוטו מודקן בעל עולם פנימי עשיר ביותר (בני ציפר האליל) וגם בחור חמוד אחד (אמנון פרידמן). בין לבין הוא חוקר את הפורנו היפני, נוסע לבקר בחומת ההפרדה ועם חברתו הטובה פוצח ספונטנית בנאמבר בלתי נשכח לשיד "SOS" של אבא. הסרט המופלא הזה של הבמאי האנונימי יחסית ליאור שמריו (30), שמצליח לרתק סגנונית ורעיונית, יוצג עד סוף החודש בכל ששי בחצות בסינמטק, אחרי שהוצג בעשרות פסטיבלי קולנוע ברחבי העולם.

הסרט הוצג בפסטיבל הגייז בתל אביב וגם בתוכניתה של הסינמטק "כ'נטול מבנה עלילתי טונדרטי". איך בכל זאת היית מגדיר אותו הכי טוב?

שמריו: "יש יותר חוסר עלילה מאשר חוסר מבנה עלילתי. העלילה פשוטה מאוד ולא קורה הרבה. אנחנו בעצם מלווים את חיי הימים של אמרי, שרוצה לנסוע ליפן. מאוד ברור

לסביות והומואים